"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ଶରୀର ପ୍ରତି ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଶରୀରକୁ ଦେଖ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ କେଉଁ ଦୁଇଟି କଥା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ (୨) ଦୈବୀଗୁଣ ଉପରେ, କେତେକ ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରୋଧର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଆଉ କେହି ତ କ୍ରୋଧର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ବହୁତ ଲଢ଼େଇ-ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବେ ବି କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ତାନଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରୋଧ ଅଛି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଭୂତନାଥ-ଭୂତନାଥିନୀ କୁହାଯିବ । ଏଭଳି ଭୂତ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆୟି ହୁଁ .....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗରେ କେବେ ହେଲେ ରେକର୍ଡ ଗୀତ ଉପରେ ବୁଝାଇନଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଗୁରୁଦ୍ୱାରରେ ଯେପରି ଗ୍ରନ୍ଥରୁ ଦୁଇଟି ବଚନ ବାହାର କରି କଥାକାର ବସି ତା'ର ବିସ୍ତାର ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ରେକର୍ଡ ଗୀତ ଉପରେ କେହି ବୁଝାଇବା, ଏହା ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଅଲଗା ଜିନିଷ ଯାହା ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ଶିବଙ୍କଠାରୁ ମିଳିପାରିବ । ଏହାକୁ ରୁହାନୀ(ଆତ୍ମ) ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ଅଛି ନା । କାହାକୁ ଯଦି ପଚରାଯିବ ଏହି ଗାଲିଚା କିପରି ତିଆରି ହେଉଛି, ତୁମର ଜ୍ଞାନ ଅଛି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସେ ସବୁ ହେଲା ଭୌତିକ କଥା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପିତା ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ରୂପ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ସେହି ନିରାକାରଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଶାଳିଗ୍ରାମ ସଦୃଶ୍ୟ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ନିରାକାର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପରି ଆକାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ନିଶ୍ଚିତ ଆକାର ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ଆକାର ହେଉଛି ଆତ୍ମାର । ଏହାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତିର ବିଚିତ୍ରତା ହିଁ କୁହାଯିବ । ଆତ୍ମା ବହୁତ ଛୋଟ ଯାହାକି ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ମିଳୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛ । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ବାବା ଆସିଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ଏଥିରୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେପରି ଆତ୍ମାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେହିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅନେକ ମତ ରହିଛି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଉଛି, କେହି ପୁଣି ଆଉ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଜାଣୁଛ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମାନ ଭାବେ ଧାରଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିରନ୍ତର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ହେଉଛୁ ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନ ଏବଂ ମନେ ପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବୁ ନଥିବାରୁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ପ୍ରତି ଚାଲିଯାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମର ଏହାଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି କାମ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ତ ସେହି ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲି ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛୁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅହଂକାର ଆସୁନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କର ଅବଗୁଣ ରହିଯାଉଛି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ନା ଆତ୍ମାକୁ, ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀମାନେ ହିଁ ପ୍ରଚାର କରିଛନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁମାନେ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ବାକି ସବୁ ଏତେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ଏବଂ ନିଜ ଭିତରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବେ ।

ଶିବବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଏଥିରେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କେବେ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ହେଲେ କୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଗର୍ଭଜାତ । ସେମାନେ କେହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ସନ୍ତାନ ନୁହଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମକୁ ଏବେ ବର୍ସା ମିଳୁଛି ନା । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଲଗା ଅଟ, ସେମାନେ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସଂଙ୍ଗମଯୁଗରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛ, ସେମାନେ ଦ୍ୱାପର-କଳିଯୁଗରେ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ ବ୍ରହ୍ମଣ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଦେହର ବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା କୁହାଯିବ କାହିଁକିନା ପିଲାଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ହେଲା ଶାରୀରିକ କଥା । ଏହି ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମିଠା-ମିଠା ରୁହାନୀ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏକଥା କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଶିବବାବାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଶରୀର ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ବାକି ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ଶରୀର ରହିଛି । ଶରୀରର ନାମ ଦିଆଯାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପରମଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ହିଁ ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ସେହି ନାମ କେବେ ବଦଳେ ନାହିଁ । ଶରୀର ବଦଳିଲେ ନାମ ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଏ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ନିରାକାର ପରମ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନାମ ବଦଳିଥାଏ । ଗୁରୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ନାମ ବଦଳିଥାଏ । ତୁମର ମଧ୍ୟ ନାମ ବଦଳିଥିଲା । କିନ୍ତୁ କେତେ ଜଣଙ୍କର ନାମ ବଦଳାଇବ । କେତେ ପଳାଇଗଲେଣି । ଯେଉଁମାନେ ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ନୂଆ ଅଲୌକିକ ନାମ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏବେ ନାମ ରଖାଯାଉ ନାହିଁ । କାହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ମାୟା ଅନେକଙ୍କୁ ହରାଇ ଦେଉଥିବାରୁ ପଳାଇ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କାହାର ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ନାମ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । କାହାର ରଖିବେ, କାହାର ରଖିବେ ନାହିଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତେ ତ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଗଲି କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ମୋର ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହିମାନେ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେକ ଭଲ-ଭଲ ପିଲା ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନଙ୍କୁ କେହି ଯଦି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବେ ତେବେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରାଇବେ । ଗରୀବମାନଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ସାହୁକାର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେ କମ୍ ଆତ୍ମାଙ୍କର ମାଳା ହେଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ — ତୁମେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନା ନାହିଁ ? ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ । ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା ସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ । ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଦେଖୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ମାଲିକପଣିଆ ସେ କିପରି ନେଲେ — ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ତୁମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ, ନା କି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାମ-ସୀତା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିନ୍ଦା କରାଯାଇଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କେବେ କେହି ନିନ୍ଦା କରିନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବା ଓ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛି । ମୋଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କେବେ କେହି ନିନ୍ଦା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ସେହିଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନ ଜାଣିଥିବା କାରଣରୁ ନିନ୍ଦା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସିରେ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର କରିବା ଉଚିତ୍, କାହିଁକିନା ସେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଯୁବା ଅବସ୍ଥା ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କୁହାଯିବ । ଛୋଟ ପିଲା ମହାତ୍ମା ସମାନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଛୋଟ ପିଲା ଯେପରି ବିକାର ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ସେଠାରେ ବଡ଼ମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାର କ'ଣ ଏକଥା ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ଏହି ୫ ଭୂତ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବିକାର ବିଷୟରେ ଯେପରି ଅଜ୍ଞ ରହିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ରାତ୍ରି । କାମ ବିକାରର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ରାତ୍ରିରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଦେବତାମାନେ ଦିନରେ ଥିବାରୁ କାମ ବିକାର ହୋଇନଥାଏ । କୌଣସି ବିକାର ନଥାଏ । ଏବେ ରାତ୍ରିରେ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହେବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଦିନ ହେବା ମାତ୍ରକେ ଆମର ସବୁ ବିକାର ଚାଲିଯିବ । ବିକାର କ'ଣ ଏକଥା ସେଠାରେ ଜାଣିବେ ନାହିଁ । ଏହା ରାବଣର ବିକାରୀ ଗୁଣ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ରାଜ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛ । ଢ଼େର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ବି.କେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ କାହାର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି — ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କୃଷ୍ଣ ତ ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ନିଜକୁ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଭାବିବ ତେବେ ଯାଇ ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା, ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟକୁ ଦୃଢ଼ କରିବାକୁ ହେବ । ମୋର ପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛି । ମୁଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ

ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସି ନେବେ ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କେତେକ ସନ୍ତାନ ପକ୍କା ଅଟନ୍ତି । କେହି ନିଜ ପିଲା ହେବେ ଏବଂ କେହି ସାବତ ପିଲା ମଧ୍ୟ ହେବେ । ଆମେ ନିରାକାର ଶିବବାବାଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ ଅଟୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବଂଶ କିପରି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ପରେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଘରକୁ ଯିବେ । ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବ ଉଭୟଙ୍କୁ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛ ପୁଣି ସେହି ଅନୁସାରେ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ମିଳୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ପୁଣି ଜ୍ଞାନର ପାର୍ଟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପୁନର୍ବାର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛ । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମର ଚିତ୍ର ହିଁ ରହିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାର ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଚିତ୍ର ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ରହୁଛି । ତୁମର ରାଜ୍ୟରେ ଆଉ କାହାର ଚିତ୍ର ରହିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିବେ । ଏଥିରୁ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପରେ ପୁଣି ସୃଷ୍ଟି ବଢ଼ି ଚାଲୁଛି । ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ ପଏଣ୍ଟସ୍ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମାୟା ଘଡି ଘଡି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଏକଥା ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ସମସ୍ତ ଆଧାର ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ଆମକୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାର ଅଛି । ୫ ବିକାର ହିଁ ଭୂତ ଅଟନ୍ତି । କାମ ବିକାରର ଭୂତ, କ୍ରୋଧର ଭୂତ, ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ହଁ, କାହା ଭିତରେ ଅଧିକ ଭୂତ ଅଛି, କାହା ପାଖରେ କମ୍ । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ୫ଟି ବଡ ଭୂତ ରହିଛନ୍ତି । କାମ ବିକାରର ଭୂତ ହେଉଛି ନମ୍ବରୱାନ ଭୂତ, ଦ୍ୱିତୀୟ ନମ୍ବରରେ ରହିଛି କ୍ରୋଧ ରୂପକ ଭୂତ । କେହି ଯଦି ଅସଞ୍ଜତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ତେବେ ବାବା କୁହନ୍ତି ଇଏ କ୍ରୋଧୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଭୂତ ବାହାରିଯିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଭୂତ ବାହାରିବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ ଅଟେ । କ୍ରୋଧ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ମୋହ ଦ୍ୱାରା କେତେକଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ହୋଇନଥାଏ । ଯାହାଙ୍କର ମୋହ ଥିବ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଭୂତକୁ ବାହାର କରିଦିଅ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ କ୍ରୋଧର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କେହି ତ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ବହୁତ ଲଢ଼େଇ କରିଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଖିଆଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବେ କ୍ରୋଧରେ କଥା ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । କେହି ରାଗିଲେ ଭାବନିଅ ଯେ ୟାଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ରହିଛି । ସେମାନେ ଯେପରି ଭୂତନାଥ-ଭୂତନାଥନୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଏପରି ଭୂତଙ୍କ ସହିତ କେବେ କଥା ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ଜଣେ ଯଦି କ୍ରୋଧରେ ଆସି କଥା ହେଲା ପୁଣି ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଭୂତ ଆସିଗଲା ତେବେ ଭୂତ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼େଇ କରିବେ । ଭୂତନାଥିନୀ ଅକ୍ଷର ବହୁତ ଖରାପ ଅଟେ । ଭୂତର ଯେପରି ପ୍ରବେଶତା ନ ହେଉ, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଆଡ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଭୂତ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେବା ମଧ୍ୟ ଅନୁଚିତ୍, ନଚେତ୍ ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯିବ । ବାବା ଆସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ବାହାର କରି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରାଇ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରୁଛୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କ୍ରୋଧିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଏକଦମ୍ ଦୂରେଇ ଯାଅ । ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାର ଉପାୟ କରିବା ଦରକାର । ଆମ ପାଖକୁ କ୍ରୋଧ ନ ଆସୁ, ନଚେତ୍ ଶହେଗୁଣା ପାପ ବଢ଼ିଯିବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି — ବାବା ଅବିକଳ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବେ । ନିଜ ଉପରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା କରିବାକୁ ହେବ । କେହି ନିଜ ଉପରେ ଦୟା କରିନଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଉପରେ କରିଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠିଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଇଏ ନିଜେ ପୁଣି ତଳେ ରହିଯାଆନ୍ତି । ନିଜେ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ସେ ବିଜୟୀ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଅତିନ୍ଦ୍ରୟ ସୁଖରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କାହା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଅସଞ୍ଜତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । କେହି ଯଦି କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି ତେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇଯିବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) ଭଗବାନଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ନିଜର ସବୁ କିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ସେଥିରୁ ନିଜର ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ହିଁ ଦୟା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାନ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ଆତ୍ମା

ହୁଅ ।

ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ଜୀବନ ଅବିକଳ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସଦୃଶ ଅଟେ । ଯେପରି ଆଜିକାଲି କମ୍ପ୍ୟୁଟର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମିଳିପାରୁଛି, ସେହିପରି ଯେତେବେଳେ ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ସେତେବେଳେ କାହିଁକି, କିପରି ଭାବିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ଜୀବନ ରୂପୀ କମ୍ପୁଟର ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖ ଯାହାଦ୍ୱାରା କାହିଁକି, କିପରି ରୂପୀ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଏହିପରି ରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପ୍ରଶ୍ନଚିତ୍ତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକରସ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିବାର ଅନୁଭବ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମୱାର୍କ:-

(୨) କୌଣସି ବି ସାଧାରଣ କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ-ମଝିରେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଧ୍ୟାନ ରହୁ । କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କର କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜର ସାଥୀ ମନେ କରି ଡବଲ୍ ଫୋର୍ସରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇଗୁଣା ଶକ୍ତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କର ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ବହୁତ ସହଜରେ ରହିପାରିବ । ସ୍ଥୂଳ କାରବାରର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରଖିବାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନିଅ ତେବେ ସମୟର ସଞ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ ।